

KLAIPĖDA, LIEPOS 13-OJI, KETVIRTADIENIS

Saulė leidosi tiesiai į didelį debesį. Įkaitęs oras slėgė, lenkė prie žemės, atimdamas visas jėgas ir vogdamas deguonį. Nesinorėjo nieko daryti, nebent sėdėti balkone, išsidrėbus krėsle, ir tingiai kilnoti stiklinę su vandeniu ir ledukais, gaudant menkiausią taip retai užklystančio vėjelio dvelktelejimą. Žvilgtelėjęs į šalia sėdinčią Vakarę, viltingai žiūrinčią į neaišku kodėl vienoje vietoje sustojusį ir niekaip artyn atslinkti nenorintį debesį, Karolis pakėlė nuo staliuko stiklinę su lediniu vandeniu ir ištiesė jai.

– Atsigerk, atgaivins.

Mergina nežiūrėdama paėmė stiklinę ir prisidėjo prie smilkinio. Karolis juokdamasis savo aprasojusią stiklinę priglaudė jai prie kaklo. Nuo šalto prisilietimo Vakarė krūptelėjo, bet neatsitraukė, tik primerkusi akis dar labiau palenkė galvą, leisdama stiklinei vėsinti didesnią odos plotą.

Jiedu atostogavo. Tai buvo jų pirmosios atostogos kartu. Prieš kelias dienas Karolis Radvila negalėjo patikėti, kai, parašęs atostogų prašymą, iš savo viršininko Adomo Šalčio iš karto gavo teigiamą atsakymą. Be jokių ginčų ir prikaišiojimų, kad palieka krūvą nepabaigtų tirti bylų pavaduotojui Tomui Geruliui ir visam Ypatingųjų bylų skyriui, o pats išvažiuoja iš nepakeliamu karščiu tvoskiančio Vilniaus į vėsų pajūrį.

Ištisos dvi savaitės prie jūros, Klaipėdoje, Karolio močiutei kadaise priklausiusiame erdviame bute, galima sakyti, beveik miesto centre. Bute su balkonu, išeinančiu tiesiai į gatvę, už kurios, perėjus tvenkiniais garsų parkelį, atsidurtumei tiesiai priešais neseniai sutvarkytą vandens pilną griovį su trikampe salele viduryje, klaipėdiečių vadinama Jono kalneliu.

Karolio mama gimė ir augo Klaipėdoje, todėl beveik visas Karolio ir jo sesers vaikystės ir paauglystės vasaros prabėgo šitame bute, pas močiutę. Kartą per metus pasirodančius anūkėlius ši lepindavo virtinukais su varške ir mėtomis pusryčiams ir traškančiais šviežių tarkuotų bulvių blynais vakarienei. Dienas padauža Karolis leisdavo landžiodamas tada dar apleistame Jono kalnelyje ar kur nors Danės upės pakrantėje su būriu vaikų – vietinių ir tokių pat, kaip Karolis, vasarojančių. Kiek tik save prisimena, visada siusdavo ant visur iš paskos sekiojančios jaunesnės sesers Agnės. Su kai kuriais tų vaikų, dabar jau užaugusiais ir tapusiais „rimtais dėdėmis“, iki pat šiol būtinai susitikdavo kaskart atvažiavęs į Klaipėdą.

Vėliau butas liko jų šeimai. Dalindavosi juo, susitarę, kas kuriuo metu jame vasaros. Karolis čia nesilankė jau daugybę metų, todėl šią vasarą be konkurencijos butas dviem savaitėms atiteko jiems su Vakare, o kiek vėliau tokiam pat laikui čia žadėjo apsistoti ir Agnė su šeima.

Lauke visai nuščiuvo – nebesigirdėjo net žvirblių čirškesio, dingo bet koks vėjelis. Nors grėsmingai atrodantis gauruotas debesis, lyg prilipdytas, vis dar kabėjo toje pat vietoje, kaip

kokioje legendoje, grasindamas čia pat ir nusileisti. Atrodė, kad net ausyse pradėjo spengti nuo užgriuvusios tylos. Kažkur toli lyg ir pasigirdo grėsmingas dundesys, suteikdamas vilties, jog tvankuma baigsis ir pagaliau prapliups lietus, nuplaus karštį ir vėl prisotins orą deguonies.

– Gal nuvažiuokim prie jūros? – paklausė Karolis. – Kol tas debesis užeis, spėtumėm nusimaudyti...

Vakarė tingiai papurtė galvą.

– Nenoriu niekur skubėti – man atostogos. Be to, aš maudysiuos čia... Kai pradės lyti, išeisiu į lauką ir stovėsiu ten, kol nustos...

– Nebijai, kad žaibas nutrenks? Girdi, kaip griaudžia? – nusijuokė Karolis, galvodamas, kad būtų visai gražus vaizdelis, jei Vakarė padarytų taip, kaip sakė, stovėtų liūtyje, kuri vis dėlto tikrai grasinosi užėti. Ir dargi visai greitai.

– Nenutrenks, – nė kiek nedvejojo mergina. – Tu juk vadini mane ragana. Ar žinai, kad raganų žaibas netrenkia? – juokėsi, žiūrėdama į jį.

Netikėtai abu krūptelėjo, kai tokioje tyloje garsiai suzvimbė ant stiklinio staliuko gulėjęs Karolio telefonas. Pamatęs, kad atėjo žinutė nuo Tomo Gerulio, jo draugo ir pavaduotojo, Karolis kiek nustebo. Ištiesas penkias dienas iš savo skyriaus kolegų negirdėjo nė žodžio. Visi jo komandos nariai tylėjo kaip užsiūti – nepranešinėjo jam jokių naujienų nei apie tai, kaip sekasi tvarkytis su paliktomis bylomis, nei apie galbūt atsiradusias naujas bylas. Jis pats vis pagalvodavo, kad kolegos tikriausiai nenori trukdyti jo ir Vakarės atostogų. Nors... gal jis savo komandai ne taip jau smarkiai reikalingas, kaip jam anksčiau atrodė? Todėl netgi šiek tiek nudžiugo, pamanęs, kad bent jau Tomas jo nepamiršo.

Baziliskas pabėgo. Perskaitęs Tomo žinutę, Karolis staiga kaip styga atsitiesė kėdėje ir iškart sustingo, prisiminęs Vakarę šalia ir vildamasis, kad ši nepastebėjo tokio netikėto jo judesio. Prisivertė iš lėto vėl atsiremti į atlošą, o galvoje kaip kaleidoskope keitėsi mintys: „Tomas taip nejuokautų... Vadinasi, tas niekšas tikrai pabėgo...“ Karoliui skambėjo ausyse kiekvienos Bazilisko apklausos metu su pašaipia šypsenėle nuolat kartoti žodžiai: „Nenustok žvalgytis per petį! Aš ją pribaigsiu... Nepamirštu išdavystės!“ Ir jis puikiai žinojo, kad „ji“ – tai Vakarė, beveik prieš pusmetį padėjusi policininkams išsiaiškinti Bazilisko, arba Mindaugo Bekero, gyvenamąją vietą ir surinkti taip trūkusių įkalčius prieš tą gudrų ir suktą niekšą, žudžiusį niekuo dėtas jaunas merginas.

„Kad juos kur! Ir kaip jie įsigudrino jį paleisti? – svarstė, atsargiai žvilgčiodamas į Vakarę. – Turiu paskambinti Tomui.“ Staiga blykstelėjo dar viena mintis, privertusi jį labiau įsitempti: „Velniais, Baziliskas juk žino Vakarės telefono numerį!“ Net šoktelėjo, kai lyg tyčia suskambo ant staliuko padėtas merginos telefonas.

Nebespėjęs iki galo susivokti, tik suprasdamas, kad dabar geriausia bus kaip nors sunaikinti telefoną, kol mergina nespėjo atsiliepti, Karolis, stengdamasis suvaidinti, jog nori paduoti jai skambantį aparatą, pašoko nuo kėdės, keldamasis užkliudė staliuką, apvertė ant jo stovėjusią

savo stiklinę su likusiais tirpstančiais ledukais, nuslydusiais per visą stalą, ir, griebdamas Vakarės telefoną, „netyčia“ – lyg gaudydamas sprūstantį iš rankų – išmetė per balkono turėklą. „Laūk!“ – spėjo pagalvoti, akies krašteliu pastebėdamas apstulbusios, į balkono kraštą atsirėmusios Vakarės žvilgsnį į nukritusį telefoną.

„Tikiuosi, kad niekas apačioje nestovėjo. Penktas aukštas vis dėlto...“ Pažvelgęs per turėklą, pamatė, kad, krentant pirmiesiems lietaus lašams, apačioje ant takelio gulėjo į atskiras detales išsibarstęs Vakarės telefonas. „Labai gerai...“ – beliko tikėtis, kad jo mintys veide neatsispindi.

Kurį laiką abu tylėjo, žiūrėdami žemyn. Tada Vakarė lėtai įkvėpė ir atsisuko į jį, bet kol kas nieko nesakė.

– Atsiprašau, mieloji! – jausdamasis nepalyginamai geriau, nei prieš minutę, Karolis, jo manymu, vykusiai vaidino atgailaujantį. – Šiaip jau... Seniai maniau, kad tavo telefonas gerokai per senas. Eikim nupirkti naujo. Kaip tik ir lyti pradeda, galėsi išsimaudyti lietuje, juk norėjai...

Vakarė, kurį laiką klausiusi išplėstomis akimis, nebeteko kantrybės ir lėtai tardama žodžius pagaliau tyliai prakalbo:

– Karoli, koks naujas telefonas? Ten skambino Frančeska! Aš juk atmintinai neatsimenu jos telefono numerio!

„Ir labai gerai!..“ – piktdžiugiškai pagalvojo Karolis, ir, žinoma, tuojau pat kuo mandagiausiai pasiūlė merginai pasinaudoti jo telefonu ir paskambinti Frančeskai. Iš tikrųjų, jam nelabai patiko, kad Vakarė kartais gauna darbo iš Frančeskos Manuzzi, dirbančios Interpolo padalinyje, tiriančiame su įvairiausiomis istorinėmis ir meno vertybėmis susijusius nusikaltimus. Po to, kai Vakarė išvertė kelis rusėnų kalba rašytus dokumentus, kuriais disponavo italės vadovaujamas skyrius, ji jiems dirbo jau kokius penkis kartus. Karolis matė, kad Frančeska įžūliai naudojasi tuo, jog Vakarei tai įdomu, ir už dažniausiai skubų ir sekinantį darbą mokėjo tikrai nedidelį atlygį. Bet dabar jis suvokė, jog šį kartą Frančeskos pasiūlytas vertimas galėtų bent jau kuriam laikui uždaryti Vakarę namuose ar ten, kur Karolis sugalvotų, kad jos negalėtų pasiekti neaišku kur – gal ir visai šalia – besišlaistantis ir galbūt savo keršto planus pasirengęs įvykdyti Mindaugas Bekeras.

– Ačiū, nereikia, – deja, Vakarė piktokai atsakė į jo pasiūlymą. – Paskambinsiu jai, kai tik gausiu tavo žadėtą naują telefoną.

Vakarė pagaliau liovėsi žiūrėti žemyn, nes staiga pradėjusi kliukti liūtis grąsinosi užpilti jų balkoną. Paskubomis surinkę šlampančius daiktus, beveik peršlapę, jiedu išsuko į kambarį ir uždarė balkono duris. Už lango lietus pylė stačia siena. Atsirėmę į balkono duris, kurį laiką abu tylėdami žiūrėjo vienas į kitą. Galiausiai Karolis, nubraukęs šlapius plaukus Vakarei už ausies, tarstelėjo:

– Peršlapai kiaurai... Persirenk... ir eisim telefono.

Vakarė susirado rankšluostį ir ėmėsi sausinti plaukus. Karolis, patyliukais apsidžiaugęs, kad turi truputį laiko pokalbiui su Tomu, pasakė merginai, jog palauks apačioje. Juk reikia surinkti telefono nuolaužas – negerai palikti savo šiukšles, pabirusias ant takelio.

– Pasakok! – vos po minutės, leisdamasis laiptais, paragino Tomą, net nepasisveikinęs.

– Viskas labai paprasta, Karoli, – Tomo dudenimas telefone rodė, kad jis laukė Karolio skambučio ir tikrai turi ką papasakoti. – Tas parazitas suvaidino mirtinai sergantį – net kalėjimo gydytojai nutarė, kad jam greičiausiai bus trūkęs apendicitas. Raitėsi, imituodamas didžiausius skausmus, dejavo kaip mirtininkas, temperatūra beveik keturiasdešimt. Žodžiu – iškviatė greitąją... O kadangi buvo toks ligonis – klejojantis, praktiškai be sąmonės, tai jį lydėjo tik vienas pareigūnas. Mašinoje turbūt iš anksto kažkur buvo paslėptas raktelis nuo antrankių, o gal jis turėjo jį su savimi, kai „įkrovė“ į greitąją. Na, toliau turbūt ir pats nutuoki – atsirakino antrankius, prismaugė lydintįjį pareigūną – visa laimė, kad ne mirtinai, „išjungė“ gydytoją... Tada privertė vairuotoją sustoti vidury kelio. Ir viskas, dingo kaip į vandenį – daugiau nieko apie jį nežinom. Šaltis liepė tau nieko nesakyti, mano, kad suspėsime jį pagauti, kol tu prisiatostogausi... Bet... manau, kad turi žinoti.

Karolis klausėsi tebestovėdamas priešais lauko duris, nes lauke vis dar šliokė kaip iš kibiro, kiemas pavirto vientisa putotais burbulais verdančia bala, ir taip sutemo, jog įsižiebė automatinis laiptinės apšvietimas. Klausydamasis Tomo, Karolis džiaugėsi, jog – žinoma, jiems pasisekė – jiedu su Vakare dabar atostogavo toli nuo Vilniaus. Čia, bent jau kol kas, visai mažai tikėtina, kad Baziliskas iššniukštinės, kur jie. Bet apie tai, kad laisvėje yra nusikaltėlis, rimtai grasinantis Vakarei, tai yra, ir jam, Karolis, be abejonės, privalėjo žinoti.

– Ačiū, Tomai, – ir pagalvojęs pratęsė: – Apie mano namus gal pavaikščiokit. Ir turėkit galvoje, kad jis mėgsta pakeisti išvaizdą.

Tomas suniurzgėjo, pertraukdamas jį beįsivažiuojantį:

– Viską žinau, Karoli... Perduok linkėjimus Vakarei. Iki, atostogaukit ten sau ramiai...

„Paatostogausi čia...“ – pagalvojo niūriai. Ir tik išgirdęs laiptais besileidžiančią Vakarę, greitosiomis paslėpė kišenėje telefoną ir pasistengė nutaisyti linksmą veido išraišką. Mergina savo peršlapusią plonytę suknelę buvo pakeitusi linine iki kelių, užsimetusi apsiaustą nuo lietaus, apsiavusi gumines basutes, drėgnus plaukus persimetusi į vieną pusę. Beeinančią pro šalį, Karolis ją sustabdė, prisitraukė artyn ir apkabino.

– Palaukim dar, smarkiai lyja.

Vakarė visai nebuvo nusiteikusi laukti. Tik kietai sučiaupusi lūpas ir nieko nesakydama įdėjo jam į rankas raktus nuo buto, padavė skėtį, nukėlė Karolio ranką nuo savęs ir, išėjusi į kiemą, tuojau pat pasuko už kampo. Šyptelėjęs Karolis patraukė iš paskos.

Vakarės telefonas gulėjo ten pat, detalės buvo pasklidusios per visą pėsčiųjų takelį. Aplinkui nebuvo nė vieno žmogaus, tik keliu pravažiuojanti viena kita mašina retkarčiais nutaškėdavo takelį purvino vandens purslais. Staigiai prasidėjusi liūtis taip pat netikėtai ir liovėsi, tad jie,

dar neperšlapę iki siūlo galo, galėjo surinkti vargšo telefono likučius nuo per dieną įkaitusių, garuojančių plytelių.

Jiedu nesišnekėjo. Karolis įtarė, kad Vakarė smarkiai pyksta, jam taip „neatsargiai“ iš rankų paleidus jos telefoną, todėl, nenorėdamas dar labiau suerzinti, kol kas nutarė jos nekalbinti. Jis matė, kaip mergina, iš apsiausto kišenės išsitraukusi maišelį, kruopščiai rinko į jį šlapias savo telefono nuolaužas. Padėjo jai, ieškodamas tolėliau pasklidusių detalių. Ir labai apsidžiaugė, kad būtent jam pasisekė surasti SIM kortelę. Žvilgtelėjęs, ar nemato Vakarė, ją tuojau pat sulaužė ir kartu su kitomis nuolaužomis nunešęs įmetė į maišelį. Apsižvalgęs ir įsitikinęs, kad daugiau jokių telefono dalių nebesimėto, Karolis paėmė Vakarei už rankos, džiaugdamasis, kad ji jos neištraukė. Vis dar tylėdami, abu patraukė takeliu pėsčiųjų perėjos link.

Iki miesto centro, kur Karolis tikėjosi rasti dar dirbantį kokį nors telefonus pardavinėjantį saloną, jiems buvo netoli, koks pusvalandis einant pėstute. Jiedu kasdien eidavo šiuo maršrutu – rytais, vos atsikėlę, kartais ir vakarais, kai norėdavo pasivaikščioti pravėsus orui. Pereidavo parkelį, žingsniuodavo nediduko ežerėlio įdomiu pavadinimu – Trinyčių – pakraščiu, apeidavo jį, o paskui atsidurdavo priešais Jono kalnelį – gražiai sutvarkytą ir paskutiniu metu labai mėgstamą klaipėdiečių pasivaikščiojimo vietą. Nuo ten ir miesto centras jau visai čia pat.

*

Karolis nesitikėjo, kad jie taip užtruks, pirkdami Vakarei telefoną. Ir jam jau pradėjo atrodyti, kad mergina tyčia taip ilgai – atseit rūpestingai – rinkosi modelį, klausinėjo salone dirbančio vaikinuko visokiausių smulkmenų apie jų skirtumus ir privalumus bei trūkumus. Galiausiai išsirinkusi, ji nustebo, kai kitas salone dirbantis vyrukas pasakė, kad to paties telefono numerio, deja, suteikti nebegali, nes...

Vaikinukas greitai ir neaiškiai kažką sumurmėjo, vogčiomis žvilgteldamas į Karolį. Pamatęs įdėmų Karolio žvilgsnį ir lėtai purtomą galvą, tuojau pat nusuko akis ir taip tyliai, jog ir netoli stovintis Karolis vos begirdėjo, burbtelėjo kažkokią nesąmonę apie sulūžusią Vakarės seno telefono SIM kortelę.

Nustebusiu veidu Vakarė atsisuko į Karolį. Šis beveik išsigando, kad mergina bus pastebėjusi, kaip jis rodė tam pardavėjui savo tarnybinį pažymėjimą ir neleidžiančiu prieštarauti tonu liepė pasakyti Vakarei, kad to paties telefono numerio pasilikti tikrai neįmanoma. „Po velnių“, – keiksojo mintyse, stengdamasis atlaikyti klausiamą, įdėmų jos žvilgsnį. Abejingai gūžtelėjęs pečiais, pasakė, kad padės jai atstatyti senajame telefone buvusius kontaktus.

– Išsiuntinėsi kam reikia žinutes ir visi žinos, kad čia – naujoji tu, – nesusiekindamas tokio „menko“ įvykio, kaip telefono numerio keitimas, pasistengė nukreipti jos mintis kita linkme: – Kodėl išsirinkai juodos spalvos telefoną? Imk rausvą – ne toks griežtas, labiau tiks tavo švelniai

natūrai.

Bandė pajuokauti, tai sakydamas jai tiesiai į ausį. Vakarė piktai atsisuko.

– Niekada nesiūlyk man jokio rožinio telefono – aš ne *fifa*! – sušnypštė, matyt, tuojau pat prisiminusi, kas kaltas dėl to, jog dabar dar ir jos asmeninis telefono numeris dingio kartu su per balkoną išskridusiu aparatu.

Karolis susijuokė, pakeldamas abi rankas:

– Gerai, gerai, nebepyk jau...

Kai pagaliau išėjo iš salono, lauke jau buvo prieblanda, o nemažos niekaip nespėjančios į kanalizaciją sutekėti balos rodė, kad kol jie buvo viduje, nulijo dar ne kartą. Po lietaus oras iš pradžių gal ir atrodė kiek gaivesnis, bet nuo įkaitusio grindinio kylanti drėgna šiluma lipo prie odos, vertė pasijusti suplukusiu, lipniu ir kėlė norą prisiglausti prie ko nors sauso ir vėsaus. Žmonių – ir vietinių klaipėdiečių, ir atostogautojų – tokių, kaip Karolis su Vakare, ir užsieniečių turistų – buvo pilnos gatvės. Visi jie tikėjosi prieš miegą atsivėsinti gaivesniame ore, koks lyg ir turėtų būti po tokios liūtis, pasivaikščioti puikiai sutvarkytame Klaipėdos senamiestyje, iš kitų Lietuvos miestų išsiskiriančiame fachverkiniais namais ir itin tiesiomis, nelygiais akmenimis grįstomis gatvelėmis, kurių gale nuo jūros stūksojo šonu pastatytas namas – kad ne taip trauktų ypač dažnai iš tos pusės siaučiantys vėjai.

– Net ir balose vanduo šiltas, – pasakė Vakarė, su savo guminėmis basutėmis perbridusi nebe pirmą pakeliui telkšojusią, nespėjusią išgaruoti balą.

Savo apsiaustą ji buvo atidavusi Karoliui ir dabarėjo balansuodama siauru borteliu tarp takelio ir pievutės. Jiedu pakeliui jau buvo užsukę į kelis Danės upės krantinėje šurmuliuojančius, jaukiai lemputėmis apšviestus barus, ketindami pavakarieniauti ir kartu atšvęsti naująjį pirkinį, bet nusivylė, nes visuose vietų lauke, ant upės kranto, nebuvo, o ir viduje sausakimša. Be to, jiems, atėjusiems iš lauko, ten pasirodė itin tvanku.

Nusprendę vakarienę pasigaminti namie, Karolis su Vakare jau žingsniavo Jono kalnelio pylimo pakraščiu, kai trikampėje saloje, stūksančioje vandens pilname griovyje, pamatė neaiškų žmonių sambrūzdį, apšviestą galingais prožektoriais. Kitoje griovio pusėje, švysčiodamas raudonai mėlynais švyturėliais, stovėjo policijos automobilis, o tilteliu, vedančiu į salelę, pirmyn atgal vaikštinėjo žmonės.

Eidami pro šalį, jie nejučia priartėjo prie kitų, ant griovio krašto stovinčių, į salą žiūrinčių ir viską telefonais filmuojančių žmonių. Karolis tuojau pastebėjo ant tiltuko budintį policininką. Dar prieš tai, kai jis akies krašteliu toje salelėje pastebėjo gulintį žmogaus kūną, nuojauta jam jau buvo pakuždėjusi, kad tai, ką jie mato – tikrai nieko gero ir iš toli trenkia jo darbu, kurį jis taip sėkmingai kuriam laikui paliko Vilniuje. „Ačiū – nereikia“, – vos spėjo pagalvoti ir, staigiai nosisukęs ir paėmęs už rankos Vakarę, pradėjo spėriai žingsniuoti namų pusėn. Net nepastebėjo, kaip jiems praeinant priešais tiltelį kažkoks vyras, jį pamatęs, pralindo pro policininko saugomą užtvarą.

– Karoli?

Išgirdęs taip gerai pažįstamą balsą, Karolis sustojo ir apsigrėžė. Prie jo plačiai išsišiepęs skubėjo senas jo vaikystės žaidimų draugas, geras bičiulis, šiuo metu dirbantis tyrėju Klaipėdos kriminalinėje policijoje Martinas Bartkus. Paspaudę rankas, abu tokie pat augaloti vyrai apsikabino, lyg pasigalynėdami, ir smarkokai paplekšnojo vienas kitam per nugarą. Vakarė kiek nustebusi stebėjo keistą pasisveikinimą. Galiausiai Karolis pristatė ją savo draugui:

– Mano žmona. Vakarė.

– Martinas, – paspaudęs merginai ranką, vyras kurį laiką jos nepaleido, smalsiai ir, kaip pasirodė Vakarei, įžūliai ją apžiūrinėjo.

– Gana, Martinai! – Karolis be ceremonijų išlaisvino besišypsančios Vakarės ranką iš draugo delno.

– Sklandė pas mus gandas prieš kelis mėnesius, kad vedei... Tikrai maniau, kad meluoja, šmikiai. Niekaip negalėjau patikėti, kad tu...

– Martinai!.. – Karolis keistu balsu suurzgė, tikėdamasis, jog beįsiplepantis tyrėjas bus priverstas tuojau pat užsičiaupti. – Kas ten pas jus? – paklausė, norėdamas pakeisti temą ir nebeleisti draugui garsiai prisiminti, dėl ko jis „niekaip negalėjo“ patikėti Karolio vedybomis.

Martinus numojo ranka:

– Ai, nieko įdomaus... Ėjo žmogus gerai „įbaubęs“, pašlitiniuodamas, o čia dar ir liūtis užpylė. Matyt, paslydo ar pusiausvyros neišlaikė ir nusirideno laipteliais žemyn. Labai nesėkmingai. Trinktelėjo galva į cementinio bortelio kampą – ir viskas. Nelaimingas atsitikimas. Bet einam – pasižiūrėsi pats, vis tiek ekspertų lauksim dar kokią valandą, užsiėmę jie ten... Einam einam, – Martinas, paėmęs Karolį už parankės, timptelėjo link policininko saugomo tiltuko. – Bet... – staiga kiek suabejojo, – žinai, nekoks ten vaizdelis, gal geriau Vakarė tegul palaukia čia?.. – mostelėjęs smakru į tyliai stovinčią merginą, policininkas tuojau užsikirto, išvydęs jos žvilgsnį, ir pratęsė: – Na, jūs gal patys susitarkit... Karoli, lauksiu tavęs...

Nueidamas atatupstas, mostelėjo ranka į salą, tuo pačiu paliepdamas tiltą saugančiam policininkui praleisti Karolį, kai tik šis panorės praeiti.

– Aš iš lėto eisiu link namų pro ten, – nelaukdama, kol Karolis ką nors pasakys, prabilo Vakarė, parodydama į kitoje salos ir griovio pusėje esantį nedidelį pylimą, apaugusį medžiais, pro kur jie paprastai grįžinėdavo namo. – Tikiuosi, tu greit apsisuksi.

– Aš – greit, – pažadėjo Karolis. Pakėlęs jos smakrą, pabučiavo atsisveikindamas ir džiaugdamsis, kad Vakarė nesupyko, paliekama viena. Paskui perspėjo: – Tik neskubėk, toli nenueik – jau beveik tamsu.

Nulydėjęs Vakarę žvilgsniu, Karolis nuskubėjo per tiltelį į trikampę salą. Paskubomis pasisveikinęs su dar keliais iš anksčiau pažįstamais Klaipėdos policininkais ir nusileidęs laipteliais žemyn į aikštelę prie vandens, Karolis sustojo prie Martino.

– Va, žiūrėk, – Martinas, negaišindamas Karolio, atidengė žuvusį žmogų. – Nubroz dintas visas, tas tiesa. Bet pamėgink pats nusiridenti nuo šitų laiptų, – atsistojo, rodydamas į tuos pačius laiptelius, kuriais ką tik nusileido Karolis.

Laiptai iš tiesų buvo siauroki ir gana statūs. „Lietui lyjant ir jeigu iš tiesų girtas, – pritūpęs svarstė Karolis, užuosdamas stiprų alkoholio tvaiką, sklindantį nuo žuvusiojo, – visko gali būti... Nors...“

– Jis nužudytas, Martinai, – staiga kažką pastebėjęs užtikrintai ištarė ir atsistojo. – Sulauksi savo ekspertų ir jie tau pasakys tą patį. Jis buvo sužalotas netgi ne čia, o kažkur kitur... Ir kadangi su tokia skyle galvoje vargu ar galėjo iki čia ateiti, todėl manau, kad kažkas jam „padėjo“ nusiridenti tais laipteliais. Ir tikriausiai vėliau „pataisė“ taip, jog atrodytų, kad jis pats nusiritęs trenkėsi galva į bortelį... Tapatybę jau nustatėt?

Kalbėdamas jis visai nekreipė dėmesio, kaip nepatenkintas raukosi jo draugas.

– Tu dėl to, kad kraujo nėra? – galiausiai paklausė Martinas. – Taigi liūtis tuo metu kaip tik pylė visu smarkumu... Koks kraujas? Jau seniai viskas nuplauta ir sutekėjo į tą griovį...

– Kraujas čia niekuo dėtas, žiūrėk.

Karolis pritūpęs parodė Martinui į švariai lietaus išplautą pusmėnulio formos žaizdą nelaimėlio pakaušyje.

– Kur nors čia matai tokios formos daiktą, kuris prakalė šitą skylę?

– Gal akmenukas koks nors tame betoniniame bortelyje... – lyg tarp kitko burbtelėjo atsidusdamas Martinas, panašu – ir pats nelabai tikėjo tuo, ką sakė.

– Aha, ir galvą trinktelėjęs dar gerai pasukiojo, kad žaizda puslankio formą įgautų... – Karolis atsistodamas juokėsi. – Geriau liudininkų paieškok, juk vis tiek, ne naktis dar buvo, žmonių čia visuomet pilna.

Martinas pagalvojęs nusimovė gumines pirštines ir paspaudė Karoliui ranką:

– Pamiršk liudininkus – juk matei, kokia audra praėjo – aptemo kaip naktį ir kliokė lyg prieš biblinį tvaną. Tuščia visur buvo. Bet, ačiū, Karoli, – Martinas, lydėdamas jį per tiltą, jau buvo atgavęs gerą nuotaiką. – Dabar galėsiu mūsų pamaivai ekspertei nosį nušluostyti – ji juk baisi tinginė, tikrai nesiimtų rimtai tirti girtuoklio... Linkėjimai žmonai!

Karolis, jau benueinantis, vėl atsisuko:

– Vis dar konkuruoji su savo „eks“? Perduok Vytautei linkėjimus... Kaip dukra? – paklausė, prisiminęs, kad Martinas gana draugiškai sutarė su buvusia savo žmona, kriminaliste-eksperte ir buvo visiškai priklausomas nuo savo mažylės, kuriai ką tik sukako... „Kiek? – mintyse greitai primetė. – Turbūt jau kokie šešeri? Liepa?“

– Gerai, – vos išgirdęs apie dukrytę, Martinas akimirksniu visas nušvito. – Vis dar „lanksto“ mane kaip užsimano... Rudenį į pirmą klasę eis...

– Oho! – Karolis nustebęs šūktelėjo. – Jau į mokyklą? Na, užsik būtinai į svečius – papasakosi, kaip gyveni... – jis nuoširdžiai norėjo pasikalbėti su vaikystės draugu, todėl atsisveikindamas

pidūrė: – Dar savaitę mes čia būsim. Juk atsimeni, kur gyvenu?.. Beje, to žmogaus tapatybę nustatėt? Taip ir neatsakei nieko.

Benueinantis Martinas apsisuko ir sugrįžo arčiau:

– Vietinis ekstrasensas – Genadijus Luč. Nujaučiu, slapyvardis... – policininkas skeptiškai nutęsė, pasukiodamas galvą. – Vienas kolega pažino, sako, kad neprastas visai – lyg ir jo žmona pas šitą ekstrasensą vaikščiojo konsultuotis. Neklausk, nežinau, dėl ko, – nusijuokė, sumojavęs rankomis, pamatęs nustebusį Karolio žvilgsnį. – Atseit – kelinta karta šito burtininko giminėje jau tuo užsiima. Tai va, ekstrasensas ekstrasensu, na, bet savo galo vis tiek nenumatė... Irgi mat, dviejų pasaulių magas... Iki, susitiksim.

Pamojavęs Martinas greitai žingsniu nuskubėjo atgal.

*

Vakarė lėtai ėjo takeliu, vis pastoviniuodama, kartais atsisukdama atgal, pasižiūrėdama į salą, kuri dabar, ryškiais prožektoriais apšviesta, juodo vandens pilno griovio apsupta, labai priminė buvusios miesto tvirtovės įtvirtinimus. Mergina dirbo Vilniaus universiteto bibliotekoje su senomis knygomis ir žemėlapiais ir aiškiai prisiminė, kad yra mačiusi seną Klaipėdos įtvirtinimų žemėlapi.

„Šita trikampė salelė – turbūt ravelinas, – pabandė prisiminti karinės architektūros pavadinimus, kuriuos buvo gerai išmokusi, kai reikėjo universiteto bibliotekoje parengti karybai skirtą parodą. – Ir, kiek prisimenu, apsauginiame griovyje abipus šio įtvirtinimo turėtų būti bastionai, – apsižvalgiusi nusivylė. – Gaila, kad išlikusių originalių bastionų nebėra. Viskas atstatyta naujai...“ – galvojo dairydamsi ir akimis ieškodama kadaise šiose vietose stūksojusių bastionų liekanų, vietoj kurių dabar iš žemių ir velėnos buvo suformuotas kažkas tikrai panašaus į senovinį tvirtovės bastioną.

Stovėdama kitoje griovio pusėje pabandė įsivaizduoti, kaip anuomet turėjo atrodyti kryžminis – iš ravelino ir bastionų – puolančių priešų apšaudymas, nepaliekantis jokio plyšelio priešui prasiskverbti, jokių aklujų zonų. Galiausiai, nusprendusi pamiršti karą, tik gėrėjosi: sutvarkytas ir meniškai žibintais apšviestas, su trykštančiais fontanais už jo esančioje aikštelėje vienas naujųjų bastionų atrodė labai gražiai. O čia po aukštais medžiais buvo daug tamsiau, ir merginai darėsi šiek tiek nejauku. Pakilęs vėjas lingavo medžius ir nuo jų sklindantis keistas šiugždesys kėlė norą šią vietą praeiti kuo greičiau.

Pati nežinodama, ko išsigandusi, Vakarė apsisukusi pradėjo eiti atgal, tikėdamasi sutikti jau netrukus ją pasivyti turintį Karolį. Staiga nuo salos sklindančioje šviesoje mergina ant žolės šalia takelio pamatė kažką boluojant. Apsižvalgiusi ir aplink nepastebėjusi nė vieno žmogaus, ji pritūpė, norėdama atidžiau apžiūrėti boluojantį daiktą. Kiek nustebo, kai įsižiūrėjusi suprato, jog mato sulytą, prie žemės priplotą, nemažą storoko popieriaus gabalą. „Fui, šiukšlė“, – vos

spėjusi pasibjaurėti, tuo pat metu suvokė, kad tai – „šiukšlė“ su raidėmis. Raidės atrodė tokios iki skausmo pažįstamos, jog mergina, daug negalvodama, pabandė atsargiai nuo žemės pakelti peršlapusį ir suglamžytą popierių.

„Inkunabulas?! – negalėdama patikėti savo akimis, kurį laiką pakėlusį prieš silpną nuo salos sklindančią šviesą, stengėsi geriau įsižiūrėti. – Tikrai! Senovinės gotiškos raidės, lotyniškas dviem skiltimis atspausťas tekstas, eilutės nelygios... Kaip tai įmanoma? Penkioliktojo amžiaus tekstai... čia? Ant žemės?!“

Iš striukės kišenės išsiėmusi maišelį su telefono nuolaužomis, iškratė jas į tuščią kišenę, o į maišelį, atsargiai išlanksčiusi šlapią popierių, įdėjo rastą („knygos?“ – mėgino spėti) lapo fragmentą. Atidžiau apsižvalgiusi, visai šalia rado dar vieną tokį patį. Šlapią. Suglamžytą. Perplyšusį. Be abejonės – penkioliktojo amžiaus knygos – inkunabulo – lapą. Daugiau, kad ir kiek žiūrėjo, nieko nebepastebėjo.

Vis dar negalėdama atsigauti iš nuostabos, kurį laiką stovėjo vienoje vietoje, stengdamasi sugalvoti nors vieną įtikinamą būdą, kaip čia galėjo atsidurti šitie lapai. Staiga krūptelėjo, aiškiai išgirdusi kažką ateinant žvirgždo takeliu. Apsidžiaugė, kad tas „kažkas“ – nuo greito ėjimo kiek uždusęs Karolis, kuris, vos ją pamatęs, subarė, kad per toli viena nuėjusi. Vakarė kol kas tylėjo, nieko nesakydama ir niekaip negalėdama nuspręsti, ar verta jam užsiminti apie savo radinį.

– Martinas tau perdavė linkėjimus, – Karolis pagaliau nutraukė užsitęsusią tylą.

– Kodėl tu taip keistai jį vadini? Martinu, ne Martynu? – paklausė mergina, pasisukdama į jį.

Karolis nusišypsojo:

– Šiaip tai jis – Martin Wilhelm Bartke, – Karolis dabar jau susijuokė, išvydęs nustebusią Vakarės išraišką. – Martino tėvai, tikri klaipėdiečiai, kaip pats Martinas sako – mėmelenderiai, kilę iš vietinių vokiečių... Dar vaikystėje, kai čia atostogaudami dūkdavom kieme, mes jį vadindavom „vokietuku“... Jis tuo metu – nepatikėsi! – toks storuliukas buvo. Tikras „striukas bukas vokietukas“! Bet ir gaudavom į galvą už tai, nes buvo stiprus kaip jautis. Vargšas kažkurią nelaimingą vasarą įsižiūrėjo Agnę, mano seserį. Tai šita pasiutėlė jam leptelėjo vieną kartą, kad su „vokietuku“ tai jau tikrai neprasidės. Todėl, vos sulaukęs šešiolikos, pasikeitė pavardę – ir iš Martino Wilhelmo Bartkės, o gal ir fon Bartkės – kas ten žino? – beliko Martinas Bartkus. Vieną vokišką vardą vis dėlto pasiliko. Bet, kiek žinau, dėl to jo šeimoje kilo didelis skandalas... Beje, pakviečiau jį pas mus užsukti, kol dar čia atostogaujam... Vakare, girdi mane?

Karolis net linktelėjo priekin, norėdamas pamatyti jos akis, nes buvo kiek nustebintas netikėto Vakarės susimąstymo. Mergina sureagavo, pakeldama galvą ir paklausdama:

– Ir kas ten toje saloje atsitiko?

– Nužudytas vyras. Todėl ir sunerimau, kai tave taip toli vytis reikėjo, visai neaišku, kas čia tokie aplinkui šlaistosi... Juk jau ir vėlu. Atleisk, kad apibariau... – apkabino ją per pečius,

priglausdamas prie savęs.

– Kas jis? – nieko neatsakiusi tepaklausė.

– Kažkoks ekstrasensas. Genadijus Luč. Sako, kažkelintos kartos raganius... – bandė pajuokauti, tikėdamasis, kad Vakarė liausis taip intensyviai apie kažką galvojusi.

*

Namie Karolis, visiškai prisiimdamas kaltę už sunaikintą Vakarės telefoną, net neprašomas, ėmėsi gaminti vėlyvą vakarienę. Jis buvo užtikrintas, kad mergina iš karto puls išpakuoti savo naująjį telefoną. Ir tikrai nustebo, kai ji, nieko nepasakiusi ir palikusi pirkinį koridoriuje ant spintutės – ten, kur Karolis grįžęs jį padėjo, atsivertė nešiojamąjį kompiuterį svetainėje, kurią nuo virtuvės skyrė tik neaukšta pertvara.

– Kodėl ta vieta taip keistai vadinama? Jono kalneliu, – paklausė, pakėlus akis iš už kompiuterio, laukdama, kol jis užsikraus. – Juk ten – buvusių miesto tvirtovės įtvirtinimų liekanos...

Karolis nususuko nuo viryklės, ant kurios burbuliavo makaronai ir gaminamas padažas. „Jooo, aiškiai kažkas vyksta...“ – pagalvojo ir, kol kas dar nieko nesuprasdamas, iš spintelės paėmė raudonojo vyno butelį ir jį atkimšdamas paaiškino, kiek žinojo:

– Iki Antrojo pasaulinio karo kitoje pusėje – nuo mūsų, už griovio, kiek dešiniau, – priėjęs prie lango mostelėjo ranka į tolumoje plytintį prožektoriais apšviestą Jono kalnelį, – stovėjo Šv. Jono evangelikų liuteronų bažnyčia, pastatyta dar XVIII amžiaus pačioje pradžioje. Greičiausiai dėl jos ir prilipo Jono kalnelio pavadinimas. O bažnyčia anuomet buvo didelė, raudonų plytų, su vienu, lyg ažūriniu, peršviečiamu bokštu, aplink kurį buvo dar keli smailūs dekoratyviniai bokšteliai... Trumpiau tariant, graži bažnyčia... Sugriauta karo metu... Kaip, beje, ir visi kiti to meto Klaipėdos pastatai. Sako, kad po karo čia buvo išlikę ar septyni, ar devyni apysveikiai namai... Vien tik griuvėsiai buvo aplinkui.

Vakarė žiūrėjo į jį nustebusi.

– Iš kur tiek žinai? – susijuokė. – Juk istorija tavęs visai nedomina, kiek prisimenu...

– Močiutė... Įsivaizduoji, kiek kartų ji mums su Agne tai pasakojo? – Karolis juokėsi, maišydamas padažą, kad neprisviltų. – Nenustebčiau, jei čia kur nors paieškojus, rastumėm dar ir kokį albumą su senomis nuotraukomis, kuriose matosi Šv. Jono bažnyčia...

Nesulaukęs atsakymo, atsisuko pasižiūrėti, ką veikia Vakarė. Pamatė tik jos viršugalvį – taip, net palinkusi – mergina buvo įnikusi į kompiuterio ekraną.

*

Vakarienę abu valgė tylėdami – Vakarė vis taip pat paslaptiškai susimąsčiusi, Karolis patyliukais stebėdamas ją ir kol kas nieko neklausdamas. Mergina, Karoliui pasiūlius, abejingai, lyg robotas, pakėlė vyno taurę, gurkštelėjo. Galiausiai jam nusibodo ši nesuprantama tylą, ir jis nebeištvėręs tyliai paklausė:

– Vakare, kas yra?

Vos paklausęs, tuojau pat pasijuto lyg klasikiniame anekdote, kur vyras, paklausęs neaišku dėl ko pykstančios žmonos „kas yra?“, iš pradžių kelis kartus sulaukia atsakymo: „Nieko!“, o galiausiai – „Ai, tu vis tiek nesuprasi!“ Todėl vos neprunkštelėjo garsiai, išgirdęs greitą jos atsakymą: „Nieko!“, taip rizikuodamas susilaukti dar didesnio Vakarės nepasitenkinimo. Pasistengęs sutramdyti besiveržiantį juoką, ramiai paklausė:

– Vis dar pyksti dėl to nelemto telefono? Kai tik pavalgysim, aš tau tuojau pat sutvarkysiu naująjį, sukelsiu į jį visus kontaktus – tau nieko nereikės daryti. Galėsi iš karto paskambinti Frančeskai...

Vakarė lyg ir nustebusi, nieko nesuprantančiu tuščiu žvilgsniu dėbtelėjo į jį:

– Frančeskai? – ir, matyt, tuojau pat prisiminusi, jog būtent jos skambutį nutraukė Karolis, išmesdamas telefoną, papurtė galvą, vėl įsmeigė akis į lėkštę ir iš naujo susimąsčiusi automatiškai atsakė: – Rytoj jai paskambinsiu, šiandien jau per vėlu...

„O čia tai geras! – nenustojo stebėtis Karolis. – Juk vos prieš kelias valandas būtumei jai tuojau pat perskambinusi – paprastai tau šitaip rūpi tie Frančeskos pakišami versti dokumentai... Negaliu patikėti!“ – žiūrėdamas į šakute paskutinius makaronus lėkštėje sunkiai voliojančią savo žmoną, Karolis jau dabar buvo įsitikinęs, kad Vakarę kamuoja tikrai ne paprasčiausias pyktis dėl sudaužyto telefono. Jis pasiekęs per stalą sugniaužė jos ranką su šakute, tokiu būdu priversdamas ją pažiūrėti jam į akis.

– Aš tikriausiai padariau kvailystę, Karoli... – apsilaižiusi džiūstančias lūpas ir gerokai gurkštelėjusi vyno iš taurės, pradėjo Vakarė.

Karolis nustėjo, o galvoje sukosi mintys: „Čia dabar kas? Baziliskas? Kas dar galėjo atsitikti? Per tokį trumpą laiką... kol buvau saloje, greičiausiai...“ Tuo tarpu Vakarė tęsė, matyt, galiausiai tvirtai apsisprendusi viską papasakoti:

– Kol tavęs laukiau, vaikštinėjau takeliu ir beveik toje pat vietoje, kur tu mane pasivijai, aš kai ką radau... Turbūt nereikėjo man to imti... – mergina stryktelėjo nuo kėdės, nuėjo prie vis dar atversto nešiojamojo kompiuterio, kažką paėmė nuo stalo ir atnešusi padavė jam. – Jie gulėjo sulyti ant žemės... ten...

– Čia tik paprasčiausios šiukšlės, – apžiūrėjęs tarp dviejų popierinio rankšluosčio lapų įdėtus jau nusausintus ir kiek įmanoma išlygintus, suplyšusius popieriaus lakštus, Karolis iš karto atsipalaidavo.

Net susijuokė iš savo baimių, nes jau buvo prisigalvojęs aibę visokiausių dalykų, kokius Vakarė galėjo surasti nuošalioje vietoje priešais salą su nužudyto vyro kūnu.

- Tai inkunabulo lapai, Karoli, - Vakarė patylėjo, žiūrėdama į jį. - Išplėsti iš XV amžiaus knygos... Vadovėlio, aiškinančio, kaip atpažinti ir sunaikinti... - mergina apsilaižė kažkodėl džiūstančias lūpas, - raganas. Knyga vadinasi „Malleus maleficarum“, kitaip tariant, „Raganų kūjis“...

Karolis visai atsipalaidavo ir net susijuokė:

- Jėzau, Vakare! Jau maniau, kad nužudymo įrankį būsi namo parsinešusi... O čia - knygos lapai! Atleisk, nesuprantu, kodėl tu taip dėl to susijaudinusi... Pametė kas nors eidamas...

Vakarė stebėdamasi kurį laiką žiūrėjo į jį, bet pamačiusi, kad Karolis tikrai nesupranta to, kas jai atrodė visiškai akivaizdu, atsidususi paklausė:

- Tikrai? Nesupranti?

Jam papurčius galvą, pradėjo lėtai aiškinti:

- Nužudytas ekstrasensas - senais laikais būtų vadintas paprasčiau - raganiumi... - ji patylėjo ir matydama, kad Karolis, paleisdamas jos ranką, lėtai atsilošia kėdėje, tęsė toliau: - O netoli jo lavono - lyg ir šiaip sau - ant žemės guli keli grubiai iš XV amžiaus knygos išplėsti lapai. Pamąstyk apie tai, Karoli! - mergina primygtinai žiūrėjo jam į akis. - Čia, miesto centre, staiga mėtosi du senovinės knygos lapai... Iš knygos, aiškinančios, kaip geriausiai būtų užmušti raganas... - matydama, kad Karolio dar neįtikino, metė paskutinį kozirį: - Geriausio visų laikų raganų medžioklės vadovėlio...

Karolis, jausdamas šiurpstant odą kažkur ties pakaušiu, pakimusi balsu trumpai paklausė:

- Kur tu juos radai?

„Velniais, o ji tikriausiai teisi!“ - jis jau aiškiai suprato, kad privalo tuojau pat paskambinti Martinui, viską jam papasakoti ir atsiprašyti už Vakarę, kuri, kad ir nežinodama, tikriausiai bus paėmusi tuos lapus tiesiai iš nusikaltimo vietos. Nieko nebesakydamas jis atsistojo ir pasiėmė iš virtuvės spintelės žibintuvėlį. Patikrinęs jį, dėl visa ko pakeitė baterijas, stalčiuje susiradęs naujas.

- Kaip tu juos taip nusausinai? - paklausė dar kartą pasižiūrėjęs į visai gerai, prisiminus, kaip smarkiai lijo, atrodančius popieriaus lapus.

- Su rankšluosčiu... vonioje. Kol tu plovei daržoves... - pratarė Vakarė. - Senasis iš skudurų lietas popierius tikrai buvo geras ir drėgmės ne taip jau labai ir bijo... Tik reikia leisti jam išdžiūti. Tekstas išliko visai gerai įskaitomas...

- Kur tiksliai jie buvo? - pertraukė merginą Karolis, vilkdamasis striukę nuo lietaus, nebeleisdamas jai pabaigti pasakoti apie seno popieriaus ypatybes.

Vakarė atsiduso, žiūrėdama į jį, nieko neatsakė, tik nuėjusi į kambarį greit išoko į džinsus ir apsivilko plonus marškinėlius. Karolis, vos tik pamatęs tokį jam pažįstamą atkakliai užsispyrusį žvilgsnį, jau nujautė, kad visiškai beprasmiška būtų pradėti aušinti burną ir prašyti jos likti namie.

Iki tos vietos, kurioje Vakarė rado „Raganų kūjo“ lapus, jie atėjo beveik nesišnekėdami. Buvo jau visai sutemę, oras gerokai atvėsęs, kartais vis krapnojo, todėl gatvėse žmonių jau beveik visai nebebuvo.

– Kažkur čia... – Vakarė parodė žemyn, kai jie priėjo vietą po aukštais medžiais, kurioje ji rado tuos nelemtus lapus.

Pasišviesdamas žibintuvėliu, Karolis atidžiai apžiūrėjo daug didesnę plotą, negu nurodė Vakarė. Visai greitai čia pat pamatė ir iš žolės kyšantį vieną, o šalia – ir kitą apvalų tuščiavidurį metalinį strypą, tikriausiai užsilikusius nuo kadaise čia stovėjusio suoloelio arba kokios nors vaikiškos karuselės. Pritūpęs apžiūrėjo iš arčiau. „Pusmėnulio formos žaizda prie kaukolės pagrindo galėjo atsirasti krentant iš viršaus, kampu, po gero stumtelėjimo... arba smūgio į veidą... Tas velnio raganius nužudytas tikrai čia... Tikiuosi, kad dar nenuėjai miegoti...“ – vos pagalvojęs, išsitraukė telefoną ir paskambino Martinui Bartkui.

*

– Vis dar ten pat tebegyveni? – šypsodamasis paklausė Karolis vos už penkiolikos minučių prie jų priėjusio Martino.

– Aha, ten pat... – atsakė žiovaudamas Martinas ir nežymiai apsižvalgė. – Tai ką tu čia tokio žiauriai svarbaus suradai, kad turėjau lipti iš lovos? Leisiu sau priminti, kad ne visi čia atostogauja, yra ir kruvinu prakaitu duoną užsidirbančių žmonių, kuriems iš ryto reikės anksti keltis...

Nusikvatojęs iš paprastai visuomet gerai nusiteikusio draugo tokio neįprasto bumbėjimo, Karolis trumpai paaiškino nepatenkintam tyrėjui, jog, jo manymu, saloje rastas ekstrasensas buvo nužudytas šioje vietoje, ir tik po to jo kūnas buvo perneštas į salą, inscenizavus ten nelaimingą atsitikimą.

– Kaip supranti, pats jis to padaryti, turiu mintyje, nusigauti iki salos – tikrai negalėjo su tokiais sužeidimais. Vadinasi čia buvo dar kažkoks „geradarys“, padėjęs jam tenai atsidurti. Gal net ir alkoholio jo kraujyje nerasit, nes visai gali būti, kad tik po mirties jam pripylė į burną degtinės, norėdami įtikinti tyrėjus, kad neverta gaišti laiko su dar vienu girtuokliu. Gali būti, kad jis nežinia dėl ko su savo žudiku susipyko ir tas jam trenkė ar stipriai stumtelėjo. Vargšas pataikė nukristi tiesiai ant šito... arba šito kuolo, – pašviesdamas žibintuvėliu, Karolis šalia pritūpusiam Martinui parodė aštrius kadaise nupjautus ir taip neatsakingai žolėje paliktus išsikišusius metalinius strypus. – Ir dar... tikriausiai čia keistu būdu įsipainiojusi ir viena senovinė knyga apie raganų naikinimą...

Išgirdęs apie Vakarės surastus inkunabulo lapus, Martinas nesugebėjo nusišėpti savo nuostabos. Kurį laiką žiūrėjęs į Vakarę, gal kiek ir pyktelėjęs, galiausiai burbtelėjo:

– Galėjai jau išmokyti savo žmoną, Karoli, kad neimtų įkalčių iš nusikaltimo vietos...

Dabar jau Vakarė pakėlė galvą ir lėtai ištarė:

– Negirdėjau, kad kas nors būtų ką sakęs apie nusikaltimo vietą... Galėjau apie tuos lapus ir visai niekam nesakyti, nes kai kas tvirtino, kad tenai saloje – „nieko įdomaus, nelaimingas atsitikimas“...

Paskutinius žodžius mergina ištarė mėgdžiodama Martino kalbėjimo manierą. Martinas kurį laiką tik žvelgė į Vakarę, nepastebėdamas, kad Karolis vos laikosi nesusijuokęs. Tada šyptelėjo ir ištiesė Vakarei ranką:

– Tikrai! Atsiprašau... Nepagalvojęs pasakiau. Taika? – paklausė, kresteldamas ištiestą ranką, lyg laukdamas, kada Vakarė išties jam savąją.

Vakarė, nors ir piktai tebežiūrėdama, kiek pagalvojusi vis dėlto padavė jam ranką. Tada Martinas kaip niekur nieko paklausė:

– Tai kur jie? – matydamas, kad nei Vakarė, nei Karolis nesuprato, apie ką jis klausia, patikslino: – Tie lapai?

– Tu jų kol kas negausi, – už merginą tuojau atsakė Karolis, o pats linksmai pagalvojo: „Kiek ją pažįstu, tikriausiai ir visai tų lapų negautumei... be manęs...“ – Jie pas mus namie, džiūsta... Ir nepradėk raukytis, Martinai, – paskubėjo paaiškinti, matydamas, jog policininkas jau išsižiojo prieštarauti. – Pats supranti, juk penkioliktasis amžius! Kiaurai peršlapo, gali visiškai suplyšti ir tada nieko daugiau apie juos nesužinosim. O kad jie susiję su tuo raganiumi, tai – faktas.

Tada įsiterpė ir Vakarė – Karoliui pasirodė keista, kad mergina lyg ir įtikinėjo, be to, niekieno neprašoma žadėjo kaip įmanoma daugiau dar šią naktį apie tuos lapus išsiaiškinti ir rytoj vakare viską apie tą raganų knygą papasakoti. Po to pats Martinas galėsiąs ir nuspręsti, ką su tais dviem lapais daryti. Martinas galvojo.

– Tai bent jau papasakok, kas tai per knyga, kad jau abu manot, jog ji susijusi su anuo ekstrasensu, – mostelėjęs smakru į salos pusę, Martinas apsisuko eiti namų link, šnipštelėdamas Karoliui, kad ekspertus ištirti galimos Genadijaus Luč nužudymo vietos atsiųs rytoj iš pat ankstaus ryto.

Kol parėjo iki namų, Vakarė spėjo papasakoti, kad „Raganų kūjį“, arba lotyniškai „Malleus maleficarum“, XV amžiaus viduryje parašė dominikonas Henrikas Krameris, geriau žinomas lotynišku vardu Henrikas Institoris. Norėdamas, kad knyga atrodytų moksliau, knygos autorius paprašė, kad tuometinio Kelno universiteto teologijos profesorius prisidėtų prie kūrinio, parašydamas įvadą. Ir net kelis šimtmečius šio vienuolio inkvizitoriaus parašyta knyga buvo laikoma geriausiu ir išsamiausiu demonologijos traktatu bei raganų medžioklės vadovu. Pagal šioje knygoje pateiktus nurodymus visoje Europoje buvo išaiškinta ir sunaikinta daugybė „raganų“ ir „raganių“. Per kelis šimtmečius šimtai tūkstančių niekuo dėtų žmonių buvo apkaltinti raganavimu ir sudeginti. Už tai, kad kenkė paprastiems žmonėms daugybe įvairiausių būdų: užkalbėjimais ir burtais naikino derlių, sukeldavo krušą ir kitus nepageidaujamus gamtos reiškinius, vogė ir rydavo mažus vaikus, užkalbėdavo gyvulius ir

darė įvairiausių blogus dalykus doriems krikščionims. Knyga buvo neįtikėtinai populiari, perleista daugybę kartų. Ji buvo skaitoma, analizuojama, ja būtinai remdavosi raganų teismo proceso metu. „Raganų kūjo“ populiarumą ir lėmė tai, kad šioje knygoje labai išsamiai buvo išdėstytos visos procedūros ir nurodytas eiliškumas, kaip atpažinti raganas. O jau po to, atpažinus ir kankinimais privertus pripažinti visus pateiktus kaltinimus, smulkmeniškai paaiškinta, kaip tinkamai raganas ir raganius sunaikinti, kad jie daugiau niekada nebegalėtų pakenkti nei žmonėms, nei – tuo labiau – jas teisiantiems teisėjams.

– Tik įsivaizduokit, – pakeliui į namus Vakarė aiškino jos klausantiems vyrams, – kokios neribotos galimybės atsiverdavo visiems, norintiems atsikratyti verslo konkurentų ir nepageidaujamų kaimynų, priekabių nusibodusių sutuoktinių ar šiaip nereikalingų žmonių – juk remiantis „Raganų kūju“ buvo galima įrodyti, kad bet kuris žmogus turi raganiaus požymių. Tam tiko apgamai, karpos, raudoni plaukai ar šiaip įsimintina išvaizda, per didelis gydančių žolelių išmanymas ar kitokie žmonių gydymo gebėjimai, įdėmus spoksėjimas į ką nors, kito žmogaus valgio ar gėrimo likučių paėmimas. Na, o jeigu tuo metu dar ir nelabai suprantamai šnibždėjo – tai viskas – garantuota ragana, kerėtoja, norinti žmogui užleisti kerus, kad šis ar jo šeima susirgtų ir numirtų arba turtas sunyktų. Trumpiau tariant – buvo labai platus raganavimo įrodymų diapazonas. – Vakarė patylėjo. – Aš dar nesu visiškai tikra, bet man atrodo, kad tie du lapai, kuriuos radau, ir yra būtent iš tos knygos dalies, kurioje išaiškinta, kaip įsitikinti, jog kaltinamasis tikrai yra raganius... – savo pasakojimą Vakarė užbaigė kaip tik prie įėjimo į laiptinę.

– Martinai? – netikėtai, vos jai baigus pasakoti, ištarė Karolis, rodydamas kažkur į kitą pusę.
– Tu nuo persidirbimo tikrai nieko nesupainiojai? Tavo namas juk priešingoje kiemo pusėje...

Martinus ramiausiai žingsniuodamas vidun ir jau lipdamas laiptais į penktą aukštą, kuriame buvo laikini Vakarės ir Karolio namai, atsisuko:

– Nea, nesijaudink, Karoli, man viskas gerai, – persisvėręs per turėklą, plačiai šypsojosi, žiūrėdamas žemyn. – Aš noriu pasižiūrėti, kaip atrodo penkioliktojo amžiaus raganų knygos lapai... Niekad nemačiau...

Karolis susižvalgė su Vakare. Jiems daugiau nieko kito neliko, kaip tik patraukti policijos tyrėjui Martinui Bartkui iš paskos.

*

Raganų knygos lapais Martinas akivaizdžiai nusivylė. Nors garsiai nieko nepasakė, bet vos žvilgtelėjęs į tarp popierinio rankšluosčio lapų sudėtus paprasčiausius, kaip jam pasirodė, popieriaus lapus, nesuspėjo nuslėpti itin skeptiškos veido išraiškos. Nereikėjo nė sakyti: „Tik tiek? Dėl šito reikėjo blaškytis vidury nakties?“ Vakarė tai pastebėjo, bet nieko nesakydama, vos vos šypsodamasi pakeitė sudrėkusius popierinio rankšluosčio lapus sausais ir prisėdo prie

kompiuterio.

- Kaip čia pas jus skaniai kvepia! – nesivaržydamas Martinas nukėlė ant viryklės stovinčio puodo dangtį. – Iškart matosi, Karoli, kad vedei...

- Pavaišink draugą savo gamintais makaronais, Karoli... Ir receptą jam užrašyk... – vos kilstelėjusi akis iš už kompiuterio, stengdamasi garsiai nesusijuokti, Vakarė pertarė Martiną, bebandantį komentuoti draugo vedybas. – Aš tuojau! Tikiuosi, greitai viską tiksliau išsiaiškinsiu... Nespėsi ir pavalgyti... – paskutinius žodžius mergina ištarė visai tyliai, nenorėdama, kad ją išgirstų akiplėša Karolio vaikystės draugas.

Tikslindama informaciją apie knygą, iš kurios buvo išplėšti rastieji lapai, Vakarė viena ausimi klausėsi, kaip Martinas su Karoliu dalijasi bendrais prisiminimais ir smagiomis savo vaikystės istorijomis. Gurkšnodami nuo vakarienės likusį vyną jiedu prisiminė, kaip kažkuriais metais per balandžio 1-ąją – Melagių dieną – vietinėje spaudoje buvo paskelbta, kad Jono kalnelyje rastas Antrojo pasaulinio karo pabaigoje dingęs garsusis Gintaro kambarys. Dėl šio skelbimo tais metais dar ir vasarą Klaipėdoje buvo pilna atvykėlių, mitinio kambario ieškojusių Jono kalnelio pylimuose, Kurmarko ir Gelderno bastionuose bei požeminiuose koridoriuose, arba tiksliau – poternose. Vietiniai vaikigaliai jau seniai buvo išlandžioję visus prieinamus, o kartais, kai pavykdavo prasmukti į nerūpestingai archeologų ir kitų tyrinėtojų paliktus neužrakintus – ir nesaugius požemius, todėl puikiai žinojo, kad jokio Gintaro kambario Jono kalnelyje nėra. Bet stebėti, kaip vogčiomis, dairydami aplink, saugodamiesi, kad niekas nepamatytų, į požemius vakarais landžiodavo visokio plauko lobių medžiotojai, o gal ir „juodieji archeologai“, buvo visai smagu. Todėl net Vakarė suklususi trumpam pakėlė akis nuo kompiuteryje tyrinėjamų tekstų, kai išgirdo, kad kartą ir Karolis dalyvavo tokiam pasilinksminime, kai vietiniai berniūkščiai sugalvojo suvaidinti Klaipėdos Juodąjį vaiduoklį, pastebėję dar vienus lobių ieškotojus, nakčia lendančius į išlikusių įtvirtinimų požemius. Juodasis vaiduoklis, kaip Vakarei tuojau paaiškino Martinas, tai dar šešioliktajame amžiuje vieną naktį Klaipėdos pilies sargybiniui pasirodžiusi ilga tamsia mantija su smailu gobtuvu ir plačiomis rankovėmis apsigobusi beveidė figūra, stovinti ant tuo metu dar net nepastatyto tilto per apsauginį griovį. Išsigandusiam sargybiniui paklausus „Kas čia?“, vaiduoklis tik pasiteiravęs, ar tvirtovėje yra pakankamai maisto, ir perspėjęs, kad maisto atsargų labai greitai jiems prireiks, išnykęs taip pat be garso, kaip ir atsiradęs.

- Tai pabandyk atspėti iš trijų kartų, – džiaugdamasis, kad ir Vakarė klausosi, Martinas pasakodamas pašoko, įpylė į taurę vyno ir atnešė merginai prie kompiuterio, – kas buvo tas išrinktasis, kuris turėjo į požemių ventiliacijos angą – nujaučiu, kad tik mes tada žinojome, kur ji yra – storu balsu užbaubti: *Wer ist da?*¹.

Išgirdusi tobulai kraupiai nutęstą klausimo pabaigą, Vakarė jau šypsojosi, laukdama pasakojimo pabaigos.

- O jis, - Martinas atsainiai parodė į Karolį, - tada turėjo lėtai atverti, kad klaikiai sugirgždėtų, ir po to staigiai užtrenkti požemio vartus. Naktis tuomet, birželio pradžioje, buvo labai šalta - net garas vertėsi... Tai man taip išėjo, kad du žodžius *Wer ist* normaliai taip - storai užbaubiau, viskas tvarkoj, net plaukai šiaušėsi... O paskutinį - kaip jauniklis gaidžiukas - isteriškai sucypiau... Užkimau nuo šalčio...

- Iš baimės, o ne nuo šalčio, - pataisė Martiną juokdamasis Karolis, mintyse iškilus prisiminimui apie tą juokingą draugo cyptelėjimą.

- O tu tai - išvis, nei atverti vartų, nei užtrenkti tada nebesugebėjai - tik žvengėt visi ir pabėgot kaip bailiai, mane ant pylimo vieną palikę...

Bet Gintaro kambario ieškotojus tą vakarą jie iš požemio vis dėlto išbaidė: laukdami kažkur užtrukusio Martino, pasislėpę matė, kaip iš tunelio apsižvalgydami išlindo du vyrai ir perlipę per pylimą bei tvorą, tada dar juosusią pylimą, nuskubėjo miesto centro link.

- Ta pati Gintaro kambario ieškojimo manija po kelerių metų persikėlė į Preilą - mažytį miestelį Kuršių Nerijoje, - pasakojo Martinas, nejučia priėjęs Vakarei už nugaros ir užsižiūrėdamas į jos kompiuterio ekraną. - Visą vasarą atvykę vokiečiai murkdėsi dumblinose nusekusiose mariose vos ne miestelio centre, su baisiai įmantria aparatūra kažko dugne ieškodami. Net laikraščiuose apie juos rašė. Nieko... nerado...

Martinus nutilo, žiūrėdamas į ekraną, kuriame Vakarė vartė senovinės knygos lapus, lygindama juos su šalia padėtais Jono kalnelio prieigose rastų fragmentų tekstais.

- Čia ji? - paklausė Vakarės, rodydamas į ekrane matomą vaizdą, tuojau pat iš kišenės išsitraukdamas telefoną ir nusifotografuodamas rastuosius inkunabulo lapus - atsargiai apversdamas - iš abiejų pusių. - Ta pati raganų knyga?

- Panašu, kad taip, - mergina pieštuku kažką užsirašė ant šalia padėtos popieriaus skiautės. - Šitie du lapai, - parodė į savo užrašus, - tai vienas po kito einantys nenumeruoti lapai m_6 ir m_7 , - tai signatūros, - pamačiusi klausiamai pakeltus policininko antakius, paaiškino, - lapų eilės tvarką žymintys ženklai. Taigi, šie du lapai, sprendžiant pagal tokius nelygius kraštus, buvo grubiai išplėsti iš pirmosios laidos „Raganų kūjo“ knygos, išspausdintos Špejerio mieste, Vokietijoje. Tiksliai spausdinimo data nežinoma - 1486-ieji arba iki 1487-ųjų balandžio 15-osios. Lietuvoje pirmosios laidos „Malleus maleficarum“ nei Vilniaus universiteto biblioteka, nei jokia kita neturi. Ir, - linksmi nusiteikusi atsisuko, pakeldama galvą į Martiną, - man jos reikia...

Martinus kurį laiką nustebęs žiūrėjo į merginą, paskui atsipeikėjo ir abejodamas paklausė:

- O tu taip paprastai iš dviejų paskirų suplyšusių lapų sugebėjai nustatyti, kokia tai knyga? Ir kuriais metais ji buvo išleista?

Vakarė atsiduso.

- Žiūrėk, - tarstelėjo ir nosisukusi į ekraną paaiškino, kad paprasčiausiai bet kurioje naršyklėje suvedusi frazę iš išlikusio aiškiai matomo teksto į paieškos eilutę, gavo net keliolika nuorodų į pilnatekstes laisvai prieinamas duomenų bases. - Juk minėjau, kad senais laikais

„Raganų kūjis“ buvo labai paplitęs veikalas. Dėl tokios neįtikėtinai knygos sėkmės ir savotiško – kartais netgi egzotiško, ypač tiems laikams, teksto – šia knyga labai domimasi ir mūsų laikais. Todėl tiek originalių, lotyniškų tekstų, tiek vertimų – pilnas internetas. Tereikia tik suvesti frazę...

– ... ir tuojau pat gauni atsakymą... – susižavėjęs Martinas išvydo, kaip Vakarės suvesta trumpa teksto frazė akimirksniu pateikė nuorodą į tikslų knygos pavadinimą. – Nustatyti puslapius pačiu paprasčiausiu lyginimo būdu, kai tiek daug laisvai prieinamų skaitmeninių originalų kopijų, irgi tik laiko klausimas.

Jis matė, kaip Vakarė ekrane vartė skenuotos knygos lapus, atidžiai lygindama tekstą ekrane su tekstu lapuose, gulinčiuose prieš juos ant popierinio rankšluosčio.

– Rasi man tą knygą, Martinai? – Vakarė staiga paklausė šypsodamasi ir žiūrėdama tiesiai Martinui į akis. – Panašu, kad pirmoji „Raganų kūjo“ laida iki šiol Lietuvoje buvo nežinoma, jos neturi nė viena Lietuvos biblioteka, todėl labai reikia, kad ja būtų papildytas Vilniaus universiteto bibliotekos fondas...

– Papuolei, bičiuli, – ištiesdamas vaikystės draugui papildytą taurę, Karolis susijuokė. – Geriau jau surask tą „kūjį“, patikėk manim, sakau tau iš patirties.

– Jeigu ji tikrai susijusi su šio vakaro žmogžudyste, – Martinas staigiai nosisuko ir sugrįžo atgal prie stalo virtuvėje, – aš vis tiek negalėsiu tau jos atiduoti, Vakare...

– Bet juk po visko, na, kai viską išsiaiškinsi, knygą juk vis tiek reikės kažkur saugoti, – nepasidavė Vakarė. Ji bėrė žodžius neatitraukdama akių nuo ekrano, be perstojo tarškindama kompiuterio klaviatūra. – Tai juk penkioliktojo amžiaus istorinė vertybė, jai reikalingos pačios geriausios, specialios saugojimo sąlygos, o Vilniaus universiteto biblioteka tokias sąlygas tikrai turi... ir turi jas tokias vienintelė iš Lietuvos bibliotekų...

Karolis nusikvatojo:

– Vakare, nereikia taip spausti Martino... Jis pagalvos apie tai. Juk taip, Martinai?

Martinas tylėdamas lėtai papurtė galvą. Net nežiūrėdamas į Vakarės pusę. Vienu mauku išgėręs likusį taurėje vyną, policininkas susiruošė išeiti, lyg tik dabar apsižiūrėjęs, kad jau tikrai gili naktis. Besirenkant nuo kabyklos striukę, jį sutrikdė vėl nuskambėjęs, šį kartą susirūpinęs Vakarės balsas:

– Martinai, o tu specialiai mums nepasakojai, kad pas jus, Klaipėdoje, jau kuris laikas paslaptinai miršta ekstrasensai, būrėjos ir šiaip... mediumai?

Martinus sustingo, lėtai atsisukdamas nuo durų. Karolis, nieko nesupratęs, žiūrėjo į žmoną.

– Ką turi galvoje? Paaiškink, Vakare, – iš karto paprašė, vos pamatęs tokį pažįstamą, kupiną erzinančio žinojimo ir varantį iš proto jos žvilgsnį. – Kokie dar mediumai?

Karolis negaišdamas priėjo prie Vakarės, palikęs prie durų laukiantį Martiną, kuris dabar jau nebe taip skubėjo išeiti, lyg ir ruošdamasis dar kurį laiką pabūti ir išklausyti, ką nori pasakyti Vakarė. O mergina parodė priėjusiam Karoliui kelias žinutes Klaipėdos krašto portaluose,

viena paskui kitą pranešančias liūdnas žinias apie tai, kad įvairiose miesto vietose įvykę nelaimingi atsitikimai nusinešė trijų žinomų miesto ekstrasensų gyvybes.

- Aš tik pabandžiau paieškoti daugiau informacijos apie šiandien surastą ekstrasensą Genadijų Luč... Tik norėjau sužinoti, kas jis per žmogus, - Vakarė lyg ir pradėjo teisintis. - Netyčia pamačiau vieną nekrologą... Su užuojauta Klaipėdoje garsios būrėjos artimiesiems. Ieva Butrimienė buvo rasta negyva... tuojau... - mergina pasitikrino kompiuterio ekrane, - Turgaus aikštės gatvėje ties 17-uju namu dar praėjusiais metais... Man pasirodė keistokas nelaimingas atsitikimas - aukštakulnio aulinuko kulniukas įstrigo tarp akmenų pereinant gatvę ir moteris parkrito, susitrenkdama smilkinį į ant šaligatvio pastatytos bronzinio šuns skulptūros ausį... Niekas laiku nesuteikė pagalbos - ir štai...

- Atsimenu šitą atvejį, - Karolis su Vakare įsigilinę net nepastebėjo jiems už nugarų stovinčio, tyliai artyn priėjusio ir vos girdimai prakalbusio Martino. - Mūsų ekspertai išsiaiškino, kad viskas tikrai taip ir įvyko... Be pašalinės kieno nors pagalbos...

Vakarė atsisukusi susidūrė žvilgsniu su Martinu, kuris kažkodėl liūdnai į ją žiūrėjo. Mergina, stryktelėjo nuo kėdės, priėjo prie balkono durų ir atidarė jas iki galo, nes lauke jau buvo nustoję lyti, o per dieną įkaitusiame bute staiga pasidarė pernelyg tvanku. Plūstelėjus gaiviam nakties orui visiems pasidarė lengviau mąstyti. Vakarė automatiškai permetė ilgus plaukus į vieną pusę, vėl prisėdo prie kompiuterio ir papasakojo suradusi dar vieną nekrologą - irgi garsaus Klaipėdos ekstrasenso, žinomo keistu Irenėjaus vardu ar slapyvardžiu. Ji dar labiau nustebė, perskaičiusi pranešimą, jog jis mirė nuo patirtų sužalojimų, kai jį pervažiavo stovėjimo aikštelėje pats savaime pajudėjęs nakčiai pastatytas automobilis. Automobilio savininkas tuo metu ramiausiai miegojo namuose ir tai patvirtino visa jo šeima. Ką ekstrasensas veikė naktį toje vietoje Priešpilio gatvėje - beveik tiesiai priešais Klaipėdos pilį, už vandens griovio, niekas iš žmogaus artimųjų negalėjo pasakyti. Abiem už jos stovintiems vyrams kol kas atkakliai tylint, Vakarė atvertė kitą Klaipėdos dienraščio portalą, kuriame buvo straipsnis apie staigią, skandalais ir bjauriomis, netgi įžeidžiančiomis pranašystėmis pagarsėjusios dar vienos Klaipėdos raganos Danos Vudos mirtį, perdozavus narkotikų.

- Šią būrėją rado paryčiais išėjęs pasportuoti vyriškis. Prie Danės upės ir apsauginio griovio susijungimo, beje, irgi visai netoli Jono kalnelio, - pabrėžė Vakarė. - Moteris sėdėjo susmukusi ant suoliuko prie pat vandens. Pasipuošusi, pasidažiusi. Mirusi dar naktį. Kaip rašo straipsnio autorius, - pacitavo Vakarė, - tikriausiai viename iš Klaipėdos aukštuomenės vakarėlių neapskaičiavo kvaišalų kiekio ir paprasčiausiai nebeparėjo iki namų... Oi, dar vienas - visai nesenas... Net nepastebėjau anksčiau...

Priešais dviejų apstulbusių ir kol kas neturinčių, ką pasakyti, policijos tyrėjų akis mergina akimirksniu atvertė dar vieną straipsnį, kurio pradžioje įdėta merginos nuotrauka iš karto patraukė žvilgsnį. Gražus, taisyklingų bruožų veidas, įrėmintas juodų tiesių plaukų su kirpčiukais, daugybėje vietų buvo papuoštas keliais tamsiais žiedo formos ir apvaliais